

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.

Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.

Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

<http://www.eltemps.cat>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Director de continguts: Àlex Milián.

Coordinadora: Sumpsi Palau

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Violeta Tena i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera i Lluís
Bonada.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Àlvar Valls (*correcció lingüística*), Ana
Vanessa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc-Marc Àlvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyis, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador
Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega,
Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S.
Jardi, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas,
Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger
Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba,
Ferran Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon
Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Bori (*Belgrad*), Natàlia Boronat
(*Moscow*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt
(*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Míriam Díez
(*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla
(*Amman*), Ricard González (*Washington*), Victòria
Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas
(*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C.
Serra (*Berlin*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*),
Miquel Toran (*Pequín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja
Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent,
Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Corticans, Martí
Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia
Esbert, Enric Faura, Laia Fernàndez, Carles Gàmez,
David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani
Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep
Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M.
Oleaque, Roger Padrós, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar
Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon,
Lluc Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi
Vicente.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca
Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué, Fer,
José Luis Iniesta, Salvador Llosà, Toni Payà, Jordi Play
i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Foto de la portada: Jordi Play.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.:
932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Guada Impressors S.L.

Aldaia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

*Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap
mitjà: mecànic, fotoquímic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia,
ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.*

La difícil dació

Ho reconeix fins i tot Alfredo Pérez Rubalcaba: s'hauria d'haver punxat abans la bombolla immobiliària. Durant molts anys, el creixement del sector de la construcció ha estat extraordinari, amb uns beneficis estratosfèrics i una demanda de mà d'obra que excedia, de molt, la capacitat de la pròpia societat.

El resultat d'aquest *boom* immobiliari ha canviat el nostre entorn. Tota la línia de costa que va des de les Alberes fins a Guardamar, especialment en algunes franges del tram valencià, han estat engolides per les promotores immobiliàries, que han convertit la primera i la segona línia de la costa en un parc temàtic per a turistes ocasionals i jubilats permanents, amb especial expansió comercial als països del nord d'Europa. No cal dir que les Illes Balears també han patit una pressió extraordinària en aquest sentit, amb els canvis paisatgístics i socials que tot això comporta.

Però la bombolla no es va limitar al sòl costaner. També va afectar, i molt, les àrees urbanes i, fins i tot, els entorns rurals, que van començar a rebre ofertes per a portar a terme unes promocions que no tenien cap sentit, però que sí que garantien unes plusvàlues immediates. Tothom qui disposava de sòl o podia autoritzar-ne l'ús rebia, tard o d'hora, la visita d'algú amb un feix de bitllets a la mà.

El resultat és que els milions de metres quadrats construïts els últims deu anys no val, ni de bon tros, el que se'n va pagar. I la major part d'aquestes promocions es van vendre a partir de crèdits hipotecaris que estan molt lluny de la seva cancel·lació. Dit d'una altra manera, milers i milers de famílies s'adonen ara que en el seu moment van adquirir un deute desorbitat per un habitatge que no val aquella xifra, ni de lluny.

El problema apareix quan el mateix deteriorament de l'economia fa que aquestes famílies no puguin fer front als seus compromisos. En una gran quantitat de casos no tenen més remei que renunciar a l'habitatge, tot i haver-ne pagat una bona part de les quotes. I aquí apareix un segon problema: els bancs no renuncien a la resta del deute tot i accedir a la propietat de l'immoble.

Per això es reclama la figura de la dació en pagament, que permetria liquidar qualsevol deute hipotecari amb la simple renúncia a l'habitatge. És una mesura justa i raonable que topa amb la realitat d'un sector bancari saturat de pisos que ni tan sols tenen sortida al mercat. El govern de Madrid hauria d'estudiar quines mesures extraordinàries cal prendre per alliberar una part de la població d'unes càrregues que els poden conduir a la pobresa.

Als nostres lectors

Tots en coneixem algun cas. Famílies que han perdut els seus ingressos i ara no poden fer front als crèdits hipotecaris que van signar fa uns quants anys. A més, el pis ja no val el que en el seu dia va determinar un taxador del mateix banc. El resultat és que moltíssimes famílies estan perdent els seus habitatges sense que, per contra, vegin cancel·lats els deutes corresponents. La paradoxa és evident i, de fet, la qüestió de la dació en pagament ha estat una de les reclamacions fonamentals del moviment dels indignats. Per això aquesta setmana oferim un ampli dossier que analitza una demanda justa, però difícil de dur a terme. I una segona recomanació: val la pena llegir el que escriu Lluís Bonada sobre la relació entre el *Tirant* i els clàssics castellans com el *Quixot* i el *Lazarillo de Tormes*.

Salvador Cot